

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący sędzia Ewa Taberska

Protokolant prot. sąd Natalia Komorniczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Marii Jagielskiej – Kranc

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2020r.

w sprawie M. K. (2) (K.)

oskarżonego o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 216§ 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k.

apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Śremie

z dnia 3 marca 2020r. sygn. akt II K 478/19

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) W punkcie 1. w miejsce kary pozbawienia wolności , na podstawie art. 190 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w ilości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych

b) uchyla orzeczenia zawarte w punktach 2 i 3

c) obniża do 500 (pięćset) złotych kwotę zadośćuczynienia orzeczonego w punkcie 5

d) uchyla orzeczenie o opłacie sądowej zawarte w punkcie 7

2. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie

3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 100 złotych.

Ewa Taberska

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 715/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku.	2		

Podać liczbę załączników:	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt II K 478/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

2.2. Ocena dowodów			
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
XXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
XXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			

Lp.	Zarzut		
1	<p>1. zarzut obrońcy oskarżonego adw. A. K. obraży przepisu postępowania 7 k.p.k. poprzez jednostronną, nieobiektywną, dowolną ocenę materiału dowodowego, wyrażającą się w arbitralnym i niesłusznym uznaniu, iż z zeznań świadków wynika, iż jednoznacznie, iż oskarżony dopuścił się czynu opisanego w akcie oskarżenia.</p> <p>2. zarzut obrońcy oskarżonego adw. A. K. obraży przepisów postępowania 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez nieprawidłowo oceniony materiał dowodowy:</p> <p>- w zakresie, w jakim Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, mimo iż na wiarę</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

zasługiwały, w szczególności wobec braku precyzyjności w zeznaniach świadków i pokrzywdzonej,

- w zakresie, w jakim Sąd dał wiarę wyjaśnieniom pokrzywdzonej oraz świadkowi D. D., mimo iż na wiarę nie zasługiwały, wobec faktu, iż były przygotowane na potrzebę zdobycia materiału dowodowego w postępowaniu rozwodowym, do którego pokrzywdzona się przygotowywała, co potwierdzono w toku postępowania,

- w zakresie, w jakim Sąd niedostatecznie ocenił wartość dowodową oraz okoliczności faktyczne wskazywane przez świadka D. D., na podstawie których można stwierdzić, że postawa pokrzywdzonej K. K. (1) w czasie konfliktu

małżeńskiego
nie była tak
neutralna, jak
próbowała to
przedstawić
pokrzywdzona,
jednocześnie z
akt sprawy
wynika, że
pokrzywdzona z
góry obarczała
oskarżonego,
Sąd również
uznał za
wiarygodne, iż
oskarżony groził
pokrzywdzonej
nożem, co nie
zostało
udowodnione,
ani
prawomocnie
orzeczone,

- poprzez błędne
ustalenie na
podstawie
faktów i
dowodów, że
oskarżony
dopuścił się w
dniu 27 maja
2019 r. w sposób
umyślny gróźb
karalnych, mimo
iż jak wynika z
treści materiału
dowodowego
pokrzywdzona,
ani żaden ze
świadków w
sposób pełny
nie był w stanie
wskazać, kto i
kiedy
wypowiedział
groźby ani pod
czym adresem
oraz co
wypowiadał, a

Sąd w uzasadnieniu wskazał, iż nie ma to znaczenia w przedmiotowej sprawie.

3. Zarzut obrońcy oskarżonego adw. M. K. (3) naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów i uznania za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej K. K. (1), w których twierdziła, że oskarżony w dniu 27 maja 2019 r. skierował do niej słowa „Ty wredna suko, jeszcze mnie popamiętasz nie będzie więcej litości”, w sytuacji, gdy zeznania te nie znajdują bezpośredniego potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym w sprawie, a także w zasadach logiki i doświadczenia życiowego.

W konsekwencji obrońca oskarżonego

	<p>adw. M. K. (3) podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na sprzecznym z materiałem dowodowym, ujawnionym w sprawie ustaleniu, że oskarżony w dniu 27 maja 2019 r. prowadząc samochód zatrzymał się, że otworzył okno samochodu i że przez nie groził pokrzywdzonej K. K. (1) słowami „Ty wredna skuo, jeszcze mnie popamiętasz nie będzie więcej litości”.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Przed przystąpieniem do analizy wyszczególnionych powyżej zarzutów apelacji należy zauważyć, iż orzeczenie co do faktu popełnienia</p>			

przez
oskarżonego
czynu
zabronionego
wydane w
przedmiotowej
sprawie jest
oparte na
całokształcie
materiału
dowodowego
zebranego w
sprawie, który
został poddany
wnikliwej
analizie bez
przekroczenia
zasady
swobodnej
oceny dowodów
(art. 7 k.p.k.)
oraz z
poszanowaniem
art. 4 k.p.k.
Analiza ustaleń
poczynionych
przez Sąd
Rejonowy
znajduje
odzwierciedlenie
we wnioskach
zawartych w
uzasadnieniu
wyroku, które
czyni zadość
wymogom art.
424 § 1 i 2
k.p.k., co w
pełni pozwala na
przeprowadzenie
kontroli
instancyjnej.

Należy w tym
miejscu
podkreślić, że
skarżący, który
zmierza do
podważenia
zasadności

rozstrzygnięcia
poprzez
zakwestionowanie
oceny dowodów
stanowiących
jego podstawę,
nie może
ograniczyć się
do prostego
zanegowania jej
i arbitralnego
stwierdzenia, że
walorem
wiarygodności
winny być
obdarzone
wyłącznie
dowody
korzystne, czy
też niekorzystne
dla oskarżonego.
Obowiązkiem
skarżącego jest
wykazanie,
jakich
konkretnych
uchybień
dopuścił się
sąd meriti w
kontekście zasad
wiedzy - w
szczegółności
logicznego
rozumowania -
oraz
doświadczenia
życiowego,
oceniając
zebrany materiał
dowodowy (wyrok
Sądu
Najwyższego z
dnia 26 lipca
2017 r., II K
180/17, Legalis
nr 1668825).
Apelacja, w
której
podniesiono
zarzut dowolnej

oceny dowodów,
powinna
przedstawić
argumenty
uzasadniające
tezę, że sposób
rozumowania
sądu pierwszej
instancji jest
niezgodny z
zasadami
prawidłowego
rozumowania, a
więc nielogiczny,
ewentualnie
niezgodny z
zasadami wiedzy
lub
doświadczenia
życiowego, tym
samym
wykraczając
poza ramy
swobodnej
oceny dowodów
sformułowanej
w art.7 k.p.k.

Zaznaczenia
jeszcze wymaga,
że jeśli Sąd
Odwoławczy
podziela w pełni
dokonaną przez
Sąd pierwszej
instancji ocenę
dowodów, może
zaniechać
szczegółowego
odnoszenia się
w uzasadnieniu
swojego wyroku
do zarzutów
apelacji, gdyż
byłoby to
zbędnym
powtórzeniem
argumentacji
tego sądu (por.
wyrok SN z

dnia 15 kwietnia
2009 r., III
KK 381/08,
Lex Nr 512100,
postanowienia
SN: z dnia
10 października
2007 r., III KK
120/07, Lex Nr
322853, z dnia
2 sierpnia 2006
r., II KK 238/05,
Lex Nr 193046).

W ocenie Sądu
II instancji w
sprawie nie
doszło do
naruszenia art.
410 k.p.k.
Podstawę
wyroku Sądu
Rejonowego
stanowił bowiem
całokształt
okoliczności
ujawnionych w
toku rozprawy
głównej. Wbrew
przekonaniu
obrońcy Sąd
Rejonowy
dokonał
kompleksowej
oceny
zgromadzonego
materiału
dowodowego,
bez
przekraczania
swobodnej
oceny dowodów
oraz
jakichkolwiek
przepisów
procedury.
Przekonanie
bowiem o
wiarygodności
jednych

dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów.

Powyższej wyszczególnione zarzuty obu obrońców zostaną omówione łącznie, albowiem są tożsame rodzajowo i prowadzą do zbieżnych wniosków.

Prawidłowa i w pełni zasługująca na aprobatę okazała się dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zeznań świadków w sprawie, w tym świadka D. D.. Jak słusznie podkreślił Sąd I instancji świadek jest osobą obcą zarówno dla pokrzywdzonej, jak i oskarżonego.

Powoływanie się przez obrońcę adw. A. K. na to, iż zeznania ww. świadka były

spreparowane na potrzeby procesu rozwodowego stron, do którego pokrzywdzona się przygotowywała stanowiło w ocenie Sądu zbyt daleko idącą insynuację. Obrońca w wywiedzionym środku zaskarżenia przedstawiała de facto własną ocenę zeznań ww. świadka, która nie zasługiwała na uwzględnienie (np. „postawa pokrzywdzonej K. K. (1) w czasie konfliktu małżeńskiego nie była tak neutralna, jak próbowała to przedstawić pokrzywdzona”).

Nie budziła zastrzeżeń Sądu Okręgowego ocena zeznań świadka A. J. dokonana przez Sąd I instancji.

Sąd II instancji nie miał zastrzeżeń do dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonej

K. K. (1).
Sąd Okręgowy
w pełni podziela
opinię Sądu I
instancji, iż nie
ma znaczenia dla
rozstrzygnięcia
ani
wiarygodności
zeznań K. K. to,
że
pokrzywdzona
nie
zrelacjonowała
przebiegu
zdarzenia A. J.
(2); w jej
zeznaniach, czy
też w treści
zawiadomienia o
przestępstwie
pojawiły się
drobne
nieścisłości
(m.in. co do
koloru
samochodu
oskarżonego);
pokrzywdzona
składając
zawiadomienie o
możliwości
popelnienia
przestępstwa w
sposób
precyzyjny nie
wskazała, że
oskarżony miał
jej grozić
pozbawieniem
życia (...)
pokrzywdzona
nie opisała na
czym ta groźba
miała polegać;
czy
pokrzywdzona w
sposób
precyzyjny
wskazała D. D.

czy oskarżony skierował pod jej adresem groźbę pozbawienia życia; czy pokrzywdzona podczas przedmiotowej wizyty nie wspomniała wprost terapeutę, że oskarżony skierował pod jej adresem groźbę pozbawienia życia. Sąd Rejonowy, oceniając zeznania pokrzywdzonej wyczerpująco umotywował swoje stanowisko ww. zakresie, nie ma przy tym konieczności powielania go w tym miejscu. Obrońca oskarżonego adw. A. K. w wywiedzionym środku zaskarżenia przytoczyła wyrwane z kontekstu zdania, nie zważając na całościową ocenę dokonaną przez Sąd meriti, w kontekście innych dowodów.

Przy ocenie zeznań

pokrzywdzonej
Sąd I instancji
stwierdził, że
pomimo
konfliktu
istniejącego
pomiędzy
stronami nie
znalazł on
żadnych
podstaw do
przyjęcia, że K.
K. (1) w
sposób celowy i
świadomy
obciąża
oskarżonego o
czyn przez niego
niepopelniony,
którą to ocenę
Sąd podziela.
Za nietrafiony
więc należy
uznać przeciwny
wniosek
obrońców, który
nie znalazł
odzwierciedlenia
w ustaleniach
Sądu
Rejonowego, iż
z akt sprawy
miałoby
wynikać, że
pokrzywdzona z
góry obarczała
oskarżonego i
była
bezpośrednio
zainteresowana
tym, by doszło
do ponownego
osadzenia
oskarżonego w
areszcie.

Z kolei co
do okoliczności,
które powołuje
obrońca, iż Sąd

przyjął, że oskarżony groził wcześniej nożem, choć nie zostało udowodnione, ani prawomocnie orzeczone, to stwierdzić należy że Sąd nie przyjął wcale za pewnik, że oskarżony groził K. K. nożem. Z uzasadnienia Sądu wynika, że M. K. (2) **miał**, już wcześniej kierować pod jej adresem groźby karalne oraz stosować przemoc fizyczną, **a nie że z całą pewnością groził, i to za pomocą noża.** Nie uszło, w tym kontekście, słusznie zresztą, że przecież wobec oskarżonego został złożony w innej sprawie akt oskarżenia o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i art. 197 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. na szkodę K. K. (1) oraz o przestępstwo z art. 245 k.k. W związku z powyższym

przeciwko
oskarżonemu
stosowane są
środki
zapobiegawcze
w postaci zakazu
kontaktowania
się z
pokrzywdzoną
oraz zbliżania
się do niej
na odległość
mniejszą aniżeli
100 m oraz
zakazu
przebywania w
miejscu jak i
odległości
mniejszej niż
300 m od
miejsc
zamieszkania i
zatrudnienia
pokrzywdzonej.

Sąd Okręgowy
również w
całości popiera
ocenę wyjaśnień
oskarżonego
dokonaną przez
Sąd I instancji.

Mając powyższe
na uwadze,
zarzut obrońców
oskarżonego
błędu w
ustaleniach
faktycznych w
postaci
ustalenia, że
oskarżony w
dniu 27 maja
2019 r. w
sposób umyślny
dopuścił się
wobec
pokrzywdzonej
gróźb karalnych;

prowadząc samochód zatrzymał się, otworzył okno samochodu i że przez nie groził pokrzywdzonej K. K. (1) słowami „Ty wredna skuo, jeszcze mnie popamiętasz nie będzie więcej litości” należy uznać za chybiony.

Nawet, gdyby, jak wskazuje obrońca adw. M. K. było tak, że w ww. dacie doszło do przypadkowego spotkania oskarżonego z pokrzywdzoną, to oskarżony nie powinien wchodzić z K. K. w jakąkolwiek interakcję, a uczynił inaczej, co potwierdza zgromadzony w sprawie i prawidłowo oceniony materiał dowodowy.

Wniosek

1.Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>popelnienia zarzucanego mu czynu.</p> <p>2. Ewentualny wniosek o uchylenie zaskarzonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozwiązania Sądowi Rejonowemu.</p>			
<p>Zwięzle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność zarzutów.</p>			
Lp.	Zarzut		
2	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego adw. A. K. naruszenia art. 4 k.p.k. polegający na jego niezastosowaniu i w konsekwencji nieuwzględnieniu dowodów świadczących o tym, że zachowanie się oskarżonego nie miało na celu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>wywołania groźby, a chęć obarczenia dodatkowymi sprawami oskarżonego z uwagi na zaogniony konflikt pomiędzy stronami.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Odnosząc się do podniesionego przez skarżącą zarzutu obrazy art. 4 k.p.k. przypomnieć należy, iż w świetle jednolitego i utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przepis ten statuuje zasadę obiektywizmu, która odnosi się do organów prowadzących postępowanie karne, aby badały i uwzględniały w jego toku okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść</p>			

oskarżonego. Na tle tej zasady Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał pogląd, że przepis ten formułuje jedną z naczelných zasad procesu o charakterze dyrektywy ogólnej, stąd też jego naruszenie nie może stanowić samodzielnej podstawy środka odwoławczego. Respektowanie zasady bezstronności gwarantowane jest w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie ich obrazy może uzasadniać zarzut (vide m.in.: postanowienie z dnia 16 maja 2003 r., II KK 31/03, LEX nr 78381; wyrok z dnia 1 października 2002 r., V KKN 281/01 teza 1, LEX nr 56826; postanowienie z dnia 13 maja 2002 r., V KKN 90/01, LEX nr 53913; postanowienie z dnia 28 grudnia 2001 r., V KKN 329/00,

LEX nr 51623).
Odnosząc się do
realiów
niniejszej
sprawy Sąd
Okręgowy
stwierdza, iż
obrońca nie
wskazała
przepisu z części
szczególnej
kodeksu
postępowania
karnego,
będącego
urzeczywistnieniem
określonej w art.
4 k.p.k. zasady
obiektywizmu.

W ocenie Sądu
II instancji
zaskarżone
rozstrzygnięcie
w zakresie winy
i sprawstwa
oskarżonego w
popelnieniu
zarzucanego mu
czynu było
prawidłowe,
zostało wydane
w oparciu o
prawidłowo
oceniony
materiał
dowodowy z
poszanowaniem
wszelkich zasad
procedury
karnej. Sąd
Rejonowy
rozstrzygając o
winie M. K. wziął
pod uwagę tło
przedmiotowego
zdarzenia, tj.
istniejący silny
konflikt

pomiędzy małżonkami.		
Wniosek		
<p>1. Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p> <p>2. Ewentualny wniosek o uchYLENIE zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozwiązania Sądowi Rejonowemu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność zarzutu.		
Lp.	Zarzut	
3	Z ostrożności procesowej obrońca	# zasadny

	<p>oskarżonego adw. M. K. (3) zgłosił zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 190 § 1 k.k., polegającego na błędnym przyjęciu, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przestępstwa groźby, w sytuacji, gdy słowa jakich użył oskarżony wobec pokrzywdzonej, tj. „Ty wredna skuo, jeszcze mnie popamiętasz nie będzie więcej litości” nie były groźbą popełnienia przestępstwa na jej szkodę. Obrońca kwestionował również, że słowa te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Powyższy zarzut obrońcy był niezasadny.

W ocenie Sądu II instancji Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy zinterpretował wypowiedziane wobec pokrzywdzonej słowa, biorąc pod uwagę zaistniały kontekst sytuacyjny i relacje panujące pomiędzy stronami procesu. Rację ma Sąd I instancji, iż trudno jest uznać, że wypowiedziane agresywnym tonem przez dorosłego mężczyznę ww. słowa nie stanowią groźby wyrządzenia krzywdy w postaci pozbawienia życia, bądź spowodowania uszczerbku na zdrowiu, tym bardziej że były kierowane do konkretnej osoby. Sąd Okręgowy popiera w pełni ocenę słów wypowiedzianych

przez oskarżonego do swojej małżonki. Słusznie również Sąd Rejonowy ocenił, że pokrzywdzona jak najbardziej mogła obawiać się treści wypowiedzianych przez oskarżonego słów. Zgodnie z utrwalonym już w tym zakresie orzecznictwem sądowym do pociągnięcia oskarżonego do odpowiedzialności karnej nie jest konieczne, aby sprawca miał rzeczywiście groźbę wykonać, ani też by istniały obiektywne możliwości jej spełnienia.

Wniosek

1. Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

2. Ewentualny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

przekazanie sprawy do ponownego rozwiązania Sądowi Rejonowemu.			
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność zarzutu.			
Lp.	Zarzut		
4	Z ostrożności procesowej obrońca oskarżonego adw. A. K. podniosła również zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonej kary, a w szczególności środka karnego w postaci obowiązku zapłaty zadośćuczynienia kwoty 1.000 zł, grzywny oraz wszystkich kosztów postępowania. W tym	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>kontekście skarżąca podniosła, że stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego przestępstwa nie był wysoki (por. art. 115 §2 k.k.).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut okazał się zasadny.</p> <p>W pierwszej kolejności wyjaśnienia jednak wymaga, że od 1.07.2015 r. (wejście w życie nowelizacji Kodeksu karnego dokonanej ustawą z 20.02.2015 r.) obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę został zaliczony do środków kompensacyjnych (a nie – jak poprzednio – do środków karnych). Istota</p>			

tego środka opiera się na założeniu, że jednym z celów procesu karnego jest rozwiązanie konfliktu pomiędzy sprawcą a pokrzywdzonym, a sposobem rozwiązania lub złagodzenia tego konfliktu jest m.in. naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem (kompensacyjna funkcja prawa karnego) (Buchala [w:] Buchala, Zoll, s. 358–359). W wyroku z 23.07.2009 r., V KK 124/09, LEX nr 519632, Sąd Najwyższy stwierdził, że: „Z samej istoty środka karnego przewidzianego w art. 39 pkt 5 k.k.[przepis ten wymieniał środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę – P.K.-K.] i art. 46 § 1 k.k. wynika jego prawnokarny, represyjny charakter,

dopiero w drugim rzędzie realizujący też funkcję kompensacyjną". Wobec tego, że obecnie omawiany obowiązek **nie jest już środkiem karnym**, na pierwszy plan wysuwa się teraz nie jego represyjna, lecz kompensacyjna funkcja (Budyń-Kulik M., Kozłowska-Kalisz P., Kulik M., Mozgawa M., Kodeks karny. Komentarz, LEX el.).

O rażącej niewspółmierności kary można mówić wtedy, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą

niesprawiedliwą
(vide: wyrok
Sądu
Najwyższego z
11 kwietnia 1985
roku, V KRN
178/85, OSNKW
1985/7-8/60). Z
sytuacją rażącej
niewspółmierności
kary mamy do
czynienia także
wtedy, gdy
rozmiar represji
w
rozpoznawanej
sprawie jest w
sposób
oczywisty
nieproporcjonalny
w stosunku
do dolegliwości
wymierzanych
podobnym
sprawcom w
podobnych
sprawach. Przy
czym nie chodzi
o każdą
ewentualną
różnicę co do
wymiaru kary,
ale o różnicę
ocen tak
zasadniczej
natury, iż karę
dotychczas
wymierzoną
nazwać można
byłoby – również
w potocznym
znaczeniu tego
słowa – „rażąco”
niewspółmierną,
to jest
niewspółmierną
w stopniu nie
dającym się
wręcz
zaakceptować

(vide: wyrok
Sądu

Najwyższego z
2 lutego 1995
r., II KRN
198/94, OSPriP
1995/6/18).

W ocenie Sądu
Okręgowego,
czego dowodzi
lektura
zaskarżonego
wyroku,
wymierzona
oskarżonemu
kara 6 miesięcy
pozbawienia
wolności, której
to wykonanie
Sąd Rejonowy
na podstawie
art. 69 § 1 i 2
k.k. i art. 70 § 1
k.k. warunkowo
zawiesił na okres
2 lat próby
wyroku spełnia
opisane wyżej
przesłanki
wystąpienia
owej rażącej
niewspółmierności
kary.

Zgodnie z art.
53 § 1 k.k.
sąd orzekający
wymierza karę
według swojego
uznania, w
granicach
przewidzianych
przez ustawę
bacząc, by jej
dolegliwość nie
przekraczała
stopnia winy,
uwzględniając
stopień

społecznej
szkodliwości
czynu oraz
biorąc pod
uwagę cele
zapobiegawcze i
wychowawcze,
które kara ma
osiągnąć w
stosunku do
skazanego, a
także potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Wymierzając
karę, sąd
uwzględnia w
szczegółności
motywację i
sposób
zachowania się
sprawcy, rodzaj i
stopień
naruszenia
ciążących na
sprawcy
obowiązków,
rodzaj i rozmiar
ujemnych
następstw
przestępstwa,
właściwości i
warunki
osobiste
sprawcy, sposób
życia przed
popelnieniem
przestępstwa i
zachowanie się
po jego
popelnieniu.

Odnosząc się
do orzeczonej
przez Sąd meriti
wobec

oskarżonego
kary 6 miesięcy
pozbawienia
wolności w
zawieszeniu na
okres 2 lat
próby,
stwierdzić
trzeba, że
zachodziła
konieczność
dokonania
korekty w
zakresie tego
rozstrzygnięcia
poprzez
złagodzenie
kary.
Stanowiłaby ona
bowiem
nadmierną
represję wobec
oskarżonego i
nie byłaby
dolegliwością
proporcjonalną
do stopnia jego
zawinienia i
okoliczności
sprawy. W
ocenie Sądu
Okręgowego
orzeczona za
popelniony
przez
oskarżonego
czyn kara jest
zbyt surowa,
jeśli uwzględni
się nie tylko
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu i winy
oskarżonego, ale
również zasady
wymiaru kary
określone w
przepisie art. 53
k.k. Zważywszy

bowiem z jednej strony, na mimo wszystko, ograniczony ładunek społecznej szkodliwości, niewątpliwie przy tym nagannego, inkryminowanego zachowania oskarżonego - orzeczona wyrokiem kara 6 miesięcy pozbawienia wolności wobec oskarżonego jawi się jako nadmiernie restrykcyjna, nieodzwierciedlająca rzeczywistego charakteru przedmiotowego zachowania oskarżonego, a tym samym kara niewspółmiernie surowa.

Wymierzając karę oskarżonym Sąd Rejonowy przywołał okoliczności łagodzące i obciążające, jednak tym pierwszym nie przydał należytej wagi, zbyt dużą kładąc natomiast na te drugie.

Jako wystarczającą dla wdrożenia

oskarżonego M. K. (2) do poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego Sąd Okręgowy uznał karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych, przy wysokości jednej stawki w kwocie 20 zł, adekwatną tak do stopnia winy, jak i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, uwzględniając wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., którą to karę Sąd II instancji wymierzył na nowo oskarżonemu na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. (punkt 1 a sentencji wyroku). Sąd Okręgowy wskazuje, że oskarżony winien nauczyć się panować na emocjami i nie wyrażać się w sposób wulgarny do nikogo, tym bardziej do osób najbliższych.

Konsekwencją powyższego

**było
uchylenie
orzeczenia
zawarte w
punktach 2
i 3 oraz 7
(w zakresie
opłaty
sądowej)
zaskarżonego
wyroku
(punkt 1 b)
i d) sentencji
wyroku).**

**Również
zasądzona
wobec
oskarżonego
na rzecz
pokrzywdzonej
kwota
zadośćuczynienia
w wysokości
1.000 zł
okazała się
rażąco
wygórowana
biorąc pod
uwagę
okoliczności
sprawy.
Niewątpliwie
pokrzywdzona
wskutek
działań
oskarżonego
doznała
krzywdy
psychicznej
oraz w
pewnym
sensie
upokorzenia.
Niemniej
jednak Sąd
postanowił
obniżyć do
500 zł kwotę
zadośćuczynienia**

**orzeczonego
w punkcie 5,
stwierdzając,
że będzie to
kwota
odpowiednia,
rekompensująca
pokrzywdzonej
cierpienia
psychiczne
wywołane
zachowaniem
oskarżonego.**

Wniosek

Wniosek
obrońcy
oskarżonego
adw. A. K.
o złagodzenie
orzeczonego
wobec
oskarżonego
obowiązku
uiszczenia na
rzecz
pokrzywdzonej
K. K. (1)
zadośćuczynienia.
Z
wywiedzionego
przez obrońcę
zarzutu można
było
wydedukować,
że domaga się
złagodzenia
wszystkich
wymierzonych
wobec
oskarżonego
sankcji, choć nie
wyraziła wprost
takiego wniosku
w
wywiedzionym

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

środku zaskarżenia.		
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek był zasadny z powodów przedstawionych powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.	XX	XX
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności		
	XX	
5. ZSTRZYCNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		

1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Wyrok w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego w popełnieniu zarzucanego mu czynu oraz w zakresie punktu 4, 6 oraz częściowo 7 zaskarżonego wyroku.</p>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie i wyciągnął ze zgromadzonych dowodów prawidłowe wnioski, zgodnie z art. 4, 7 i 410 k.p.k w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego w popełnieniu zarzucanego mu czynu. W sprawie brak było również podstaw wskazanych w art. 439, 440</p>		

i 455 k.p.k.,
uzasadniających
zmianę lub
uchylenie
wyroku poza
granicami
zarzutów i
wniosków
apelacji.

Jako prawidłowy
i adekwatny
do okoliczności
sprawy należało
ocenić orzeczony
wobec
oskarżonego w
punkcie 4
wyroku na
podstawie art.
41a§ 1 i
4 k.k. zakaz
zbliżania się do
pokrzywdzonej
K. K. (1)
na odległość
mniejszą aniżeli
100 metrów oraz
kontaktowania
się z
pokrzywdzoną w
jakikolwiek
sposób bez jej
zgody przez
okres 2 lat.

Prawidłowe i
zgodne z
prawem było
również
rozstrzygnięcie
zawarte w
punkcie 6
zaskarżonego
wyroku w
przedmiocie
zasądzenia od
oskarżonego na
rzecz
oskarżycielki

<p>posiłkowej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a także rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 7 wyroku dotyczące kosztów sądowych.</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok w zakresie punktu 1, w ten sposób, że w miejsce kary pozbawienia wolności, na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł (punkt 1</p>		

a) sentencji wyroku).

W konsekwencji powyższego należało uchylić orzeczenie zawarte w punktach 2 i 3 zaskarżonego wyroku (punkt 1 b) sentencji wyroku).

W punkcie 1 c) wyroku Sąd Okręgowy zmienił punkt 5 zaskarżonego wyroku, w ten sposób, że obniżył do 500 zł kwotę zadośćuczynienia.

Z uwagi na powyższe uchyleniu podlegało również orzeczenie o opłacie sądowej zawarte w punkcie 7.

Zwięźle o powodach zmiany

Motywy zmiany wyroku w powyższym zakresie zostały określone

powyżej, tj. w punkcie 3.4 tabeli.			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Zwięźle o powodach uchylenia			
	XX		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
	XX		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
XX		
4.1.	XX	XX k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
XX		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
XX		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
XXXXXXXXXX	XX	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

3	<p>Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk Sąd Odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów procesu za postępowanie odwoławcze. W ich skład wchodzi ryczałt za doręczenia w kwocie 20 złotych orzeczony na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663) oraz opłata za obie instancje w kwocie 100 zł wymierzona na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223, z późn. zm.).</p>	
7. PODPIS		

Ewa Taberska	
--------------	--